

Af Cand. Phil. forfatter, foredragsholder, m. m. Steen Ole Rasmussen, Enggårdsvvej 19, 5270 Odense N
(tlf. nr. 36 93 23 63) (Se. nr. 26 63 93 28) (Girokonto 12000375).

Europastatens nødvendighed¹

Det er med markedsmekanismerne, som det var med nazismen i Danmark før og efter besættelsen i 1940; Man diskuterer ikke, hvad der ikke kan være anderledes.

For at overleve på markedet må den enkelte sammen med nationen bøje sig for markedets lovmæssigheder, bøje sig for den europæiske integration, der fremstilles som konsekvens af markedets lov; Europa-staten fremstilles som svaret på markedets udfordringer og som det eneste, der kan inddæmme de utilsigtede bivirkninger ved det fri markeds udfoldelse på regionalt såvel som globalt plan.

Nedlæggelsen af de nationalt demokratiske og pengeøkonomiske institutioner blev løbende og i flere omgange op til afstemningerne om dansk tilslutning til EF, Det indre marked og sidst Unionen, vedtaget og begrundet med afmagten, under henvisning til det indre markeds højere nødvendighed/velsignelser, det globale markeds ydre tvang, konsekvenserne af den højere nødvendighed, de globale markeds kræfter.

Fjernelsen af nationalgrænserne, de nationale grænser for markedsmekanismerne, mulighederne for nationale skattesatser og momssatser, skat på arbejde, virksomhed, varer og ydelser, fjernelsen af nationale muligheder for at stille miljøkrav og definere arbejdstagerrettigheder, nationale overenskomster osv. blev alt samme begrundet med henvisning til det indre markeds velsignelser, den højere nødvendighed i form af en global markedsøkonomi og med henvisning til, at med fjernelsen af medlemslandenes muligheder for at føre national politik på disse områder, så ville behovet slå så meget mere igennem på overnationalt europæisk plan, og dermed finde sin nødvendige afløser her.

Således opgav nationerne frivilligt deres mulighed for at føre politik på en lang række områder. Nogle bifaldt det, fordi de umiddelbart fik, hvad de ville have ud af det, det uregulerede fri marked, andre gik med, mere nølende men dog accepterende, med tro på at det fri marked ville føre til en effektiv statsdannelse på overnationalt europæisk plan.

¹ Lagt på nettet første gang d.11/6 2011.

Den ene side af integrationsprocessen er nu stort set gennemført. Det som i filosofien bag integrationen hedder den negative integration, nemlig fjernelsen af de indre barrierer for kapitalens, arbejdskraftens og varernes bevægelse, er gennemført. Men den anden side af integrationsprocessen, den mere aktivistiske positivt politiske del af statsdannelsen er ikke gennemført endnu², og bliver det sandsynligvis heller aldrig, på grund af de gigantiske problemer, som genstanden for troen bag hele projektet, det fri marked, har skabt.

Det fri marked har afsløret sig som problemet, i stedet for at være løsningen på alverdens problemer, og Europastaten risikerer at gå under for det, før den bliver i stand til at styre noget som helst.

Men – lige som det var gældende for Adolf Hitler, da han sad i sin bunker de sidste dage med alle ruinerne over hovedet – så vil markedsfundamentalisterne hellere tage det hele med i graven, end indrømme over for sig selv og sin omverden, at det er dem og deres projekt, der er problemet.

Europastaten fik således sin egen ubetvivlelige status, sat i skæret af sin egen og en ydre nødvendighed og som erstatningen for den anden store udfordring, nemlig den kolde krig. Det var lige som om, at det ene store projekt gik over i det andet. Koldkrigerne fik noget at give sig til som erstatning for den kolde krig.

² Det illustreres af selve unionens budgets størrelse i forhold til unionens BNP.

EU's Budget 2011 (tallene står for mia. Euro)

Bæredygtig vækst 53

Beskyttelse og forvaltning af naturressourcer 56

Unionsborgerskab, frihed, sikkerhed og retfærdighed 1

EU som global aktør 7

Administration 8

i alt 126

<http://eur-lex.europa.eu/budget/data/D2011/DA/GenRev.pdf>

Budgettets størrelse viser, at den spil-over-effekt, som var argumentationen for at gå med på de negative trin, aldrig er kommet. Man har således sagt ja til det negative under forudsætning af og henvisning til, at det positive ville komme. Med et budget der dækker mindre end 2 % af unionens BNP, er der ikke råderum for den positive, aktive, politiske integration. Selve betegnelserne for posterne i budgettet viser noget om den dårlige samvittighed i forhold til det økonomiske systems påvirkning af sine omgivelser.

Det skete i *frihedens, demokratiets* og den hellige *ytringsfriheds* navn – selvfølgelig, selv om markedsfundamentalismens højeste argument består i proklameringerne omkring markedets absolutte *nødvendighed!*

Danskerne var skeptiske i forhold til projektet, og de stemte i flere omgange kun nødtvunget ja og en enkelt gang nej (juni 1992) i folkeafstemningerne om tilslutningen til det, der skulle blive det, som det ikke måtte hede, at det var.

Danskerne stemte ja under politikernes højtidelige forsikringer om, at det, de stemte ja til, var alt andet, end det, de stemte ja til: ”Unionen er sten død”, sagde landets statsminister, Poul Schlütter, for at forsikre, ikke bare sit eget konservative folkeparti, men hele folket om, at det roligt kunne stemme ja til integrationen i det, der i dag og uden omsvøb kaldes den Europæiske union, EU.

Det forhold – at man uden at ”feje noget ind under gulvtæppet”, kan sige, at folket har stemt ja adskillige gange, under falske forudsætninger – er aldrig kommet til sin ret i den stort anlagte politiske dagsorden. Det faktum, at de folkelige beslutninger netop er truffet under falske forudsætninger, og at de derfor må kaldes uforpligtende, illegitime, ulovlige, umoralske m.m., det er et ”ikke-tema”. Det er stort set tabu, lige som italesættelsen af den herskende orden, den højere nødvendighed hele tiden kun har adlydt sin egen indre tvang, sin udgave af markedets lov.

Markedets nødvendighed italesættes af en orden, der primært adlyder sin egen indre nødvendighed, uden på den måde at udgøre nogen overordnet og alment forpligtende nødvendighed. Italesættelsen af markedets nødvendighed er lige så overflødig og destruktiv, som det er løgn, at markedets lov er naturlov.

Det lader sig ikke gøre i realitetens verden, at isolere den økonomiske nødvendighed til sine egne love. Den økonomiske realitet befinder sig ikke i et vakuum. Problemerne har måske nok deres realitet, sådan som de er funderet i problemstillingerne, den sociale realitet, der møder den enkelte. Det kan godt være, at de økonomiske problemstillinger lever ved en økonomisk rationalitet, der primært bøjer sig for sine egne lovmæssigheder, men det er efterhånden klart, især for ikke økonomer, at det på mange måder handler mere om, hvorvidt vi overhovedet har råd til økonomien, end om det at få råd i økonomisk for-

stand! Det drejer sig om at se den økonomiske rationalitet for sig, at begrænse og identificere den, ud fra den klare og overordnede sandhed, der handler om, at vi ikke har råd til økonomien i dens nuværende form. Det er langt vigtigere end at få råd i økonomisk forstand, i overensstemmelse med den kun økonomiske rationalitet.

Økonomien adlyder sin egen indre nødvendighed, men den er i realiteten ikke udtryk for den højeste. Det står klart, når den økonomiske nødvendighed sættes ind i en lidt større sammenhæng, i kraft af en ekstern iagttagelsesramme, hvorudfra det fremgår, at selv om de økonomiske problemer virker store nok i sig selv, dvs. set ud fra en isoleret økonomisk betragtning, så er de for intet at regne, i forhold til de problemer, som de økonomiske aktiviteter skaber af ikke økonomisk art og som det ikke nødvendigvis giver mening at orientere sig imod, som om de lod sig løse med økonomisk vækst, dvs. ud fra bestræbelserne på at få råd! På det politiske, individuelle og sociale niveau er det muligt at se og afgrænse den økonomiske realitet til sin egen begrænsede og identificerede realitet. Men hele det europæiske projekt er markedsfundamentalistisk i den forstand, at alt bliver underlagt markedslogikken, som om alle andre sider af tilværelsen lod sig udlede af og forklare ud fra den økonomiske realitet, den kun økonomiske rationalitet, med dens iboende internt forpligtende nødvendighed. Det er denne fundamentalisme, der præger ikke bare Europa, men det meste af verden.

Markedsfundamentalismen er i den forstand overladt til sin egen indre tvang og ude af stand til at orientere sig mod sig selv i kraft af andet end sin egen indre tvang. Og da det moderne samfund stort set orienterer sig markedsfundamentalistisk, ja så er det ude af stand til at reflektere over og se sin egen indre mentale tvang ude fra. Man er mindst lige så begrænset i sin kognitive kompetence til at se sig selv, som Hitler var. Nazisterne og markedsfundamentalisterne er fælles om denne kognitivt performende og selvbekræftende tilbøjelighed, ude af stand til at reflektere over sig selv, se sig selv i sin kontekst.

Når man ser samfundet i markedsfundamentalistisk forstand, så forklares alt og ses inde fra ud, ude af stand til at se sig selv ude fra og ind.

Verden kan ikke forklares i modernistisk forstand, dvs. ud fra det olympiske standpunkt, ud fra bare ét sæt af kognitive dispositioner. Det er det for længst blevet alt for differentieret og ubegribeligt til.

Det er et utidssvarende modernistisk kognitivt træk at bygge på ét og kun ét ultimativt udgangspunkt for forklaringen på alt, f.eks. med konkret udgangspunkt i økonomiske vækst. Det utilstrækkelige viser sig, når man ud fra økologiske, ressourcemæssige og menneskelige grunde fokuserer på væksten som løsning på alverdens problemer. Så bliver løsningen sin egen modsætning, problem.

Det er kun i økonomisk forstand, at væksten kan fremstå så entydigt som løsningen på problemerne. Set i en bredere kontekst er der ikke plads til uendelig økonomisk vækst. Men det lader sig ikke begribe i økonomisk forstand, hvor alle spørgsmål reduceres til det at få råd til at løse problemerne, om det der kan betales sig. Paradokset, det at væksten skaber og bygger på mangel, kan ikke løses/opløses i den kognitive ramme, der bærer de kun økonomiske problemstillinger. Der må andre rammer til.

Vi har ikke råd til pengeøkonomien, som den udfolder sig nu. Den kræver og koster på nogle konti, som der ikke kan kompensere for med pengeøkonomisk vækst. På disse konti føres der regnskab over en række eksistentielle, naturlige og i biologisk forstand vitale forudsætninger, som netop er mere afgørende for det sociale, det psykiske og livet i det hele taget, end det, der kan tilvejebringes af det pengeøkonomiske system.

Den store globale hvide pengeøkonomi er, som vi kender den nu, og som den virker i forlængelse af sine egne markedsmekanismer, ekstremt destruktiv, også i forhold til en lang række af sine egne mulighedsbetingelser. Det kan selv verdensbanken forstå, selv om den reducere problemet til økonomi³.

Derfor må den sættes ind i en anden ramme, ses i forhold til livets økonomi, den i pengeøkonomisk forstand langt større sorte økonomi. Den må begrænses ude fra af andre former for nødvendighed, end de kun interne former for økonomiske lovmæssigheder. Det er nødven-

³ Den økonomiske vækst fører til begrænsninger for den økonomiske vækst selv, som følge af ressourcemangel. Det registrerer verdensbanken som årsag til nedadgående vækst:
http://www.elpais.com/articulo/economia/Banco/Mundial/confirma/desaceleracion/global/elpepueco/20110608elpepueco_1/Tes

digt at afgrænse og se den økonomiske nødvendighed i sin isolerede rolle, hvis dens destruktive udfoldelse skal standses. Den kun økonomiske nødvendighed må differentieres, afgrænses og defineres, så den kun pengeøkonomiske realitets begrænsede verden kan sættes ind i en større.

Der findes altså forskellige former for økonomisk nødvendighed, og så findes der andre former for nødvendighed end de kun pengeøkonomiske. Det tvingende i de kun økonomiske former for nødvendighed er således ikke så absolutte, som de måtte forekomme i økonomisk forstand, i markedsfundamentalistisk forstand.

Det giver f.eks. mening at tale om det at økonomisere med økonomien, både socialt og individuelt. *Rent principielt kan det f.eks. ikke betale sig, at satse hele livet på at få råd til det.* Og når menneskeheden således tenderer mod at smadre sine egen forudsætninger og ofre store dele af livet i forsøget på at få råd til det, så er der tale om en social og individuel falliterklæring, principielt og konkret.

Det bliver illustreret dobbelt paradoksalt, principielt og konkret, der hvor man personligt og socialt orienterer sig, som om meningen i tilværelsen består i at overleve i økonomisk forstand, i en situation, hvor det eneste, der for alvor tenderer mod at underminere livets forudsætninger, er den økonomisk maksimerende vækstadfærd. Det er komplet idiotisk. Løsningen, væksten der skaber mangel, er problemet, hvor løsningen, hvor forsøget på at overleve, er trådt i stedet for evnen til at leve!⁴

Det kan også illustreres helt konkret: Forsøgene på at afhjælpe mangelen på ressourcer, oparbejdelsen og forbruget af ressourcer i økonomisk forstand, fører til mangel på ressourcer, og det drejer sig om mange former for ressourcer;

- vand, (forbruget fører til mangel),
- havmiljø/fiskemuligheder,
- det at landbrugsjordens udnyttelse fører til udpining,
- at forbruget af fossile brændsler fører til mangel på fossile brændsler og tilfører co2 til jordens atmosfære,
- at global opvarmning fører til tørke, ekstrem nedbør, oversvømmelser, fødevaremangel, globale havvandsstigninger, mangel på ferskvand, folkevandringer, økonomiske problemer,

⁴ I filosofisk forstand handler det også om forvekslingen af formålet med midlet, indhold med formålmæssighed osv. Det er et dybt interessant felt, men det må vente her.

- at forurening fører til sygdomme, større omsætning i sundhedssektoren,

alt sammen noget der måske registreres som øget økonomisk omsætning eller forudsætning for øget økonomisk omsætning, men som dækker over en udvikling mod lavere livskvalitet, mangel osv.

Løsningerne på de kun økonomiske problemer er blevet selve problemet på en lang række områder. Løsningerne på de kun økonomiske problemer underminerer selve formålet i den økonomiske rationalitet, nemlig væksten, formålmæssigheden, meningen i pengeøkonomisk forstand. Og ikke nok med, at den økonomiske rationalitet underminerer sin egen gyldighed – fordi systemet, økonomien, i jagten på vækst, fører til mangel på ressourcer, rent miljø, livsrum – men økonomien tenderer også mod at kollapse i rent økonomisk forstand, af ren og skær indre nødvendighed.

Det er en fuldstændigt absurd situation, som især den velstillede verden har bragt sig selv og andre i.

Det handler om den store hvide pengeøkonomi. Det handler om paradokset i den fremherskende bestræbelse på at realisere sig økonomisk; Det at forsøget på at opnå noget fører til sin egen modsætning, at intentionen virker selvnegerende. Og så er det kun de færreste i denne verden, der overhovedet fatter, hvad penge er!

Penge er gæld⁵, de sættes i verden som gæld af banker, nationalbanker, virksomheder og individer. Gælden kan kun afhjælpes med etablering af yderligere gæld. Det pengeøkonomiske system er, sådan som det fungerer nu, hængt op på sin egen indre nødvendighed, der handler om, at etableringen af penge, købekraft, rigdom i pengeøkonomisk forstand, finder sted ved gældsætning. Denne indre mekanisme er heldigvis ikke nogen naturlov, selv om de store økonomiske aktører orienterer sig, "som om" den var. Den er kun pengeøkonomisk.

Verdensøkonomien er helt aktuelt truet af den europæiske gældskrise. Det underlige i situationen er, at man undrer sig over, at det er kommet der til. Det underlige er ikke, at verden står i en gældskrise, for krisen følger af den store hvide pengeøkonomiske indre nødvendighed, markedsfundamentalismen. Det eneste, der kan forklare, at man

⁵ Money as debt. Det er navnet på en film om emnet. Filmen har fat i noget, men jeg synes ikke at den virker lodig nok.

undrer sig over det nødvendige resultat af sin egen pengeøkonomiske performance, er selve autismen, den mekanisme, som også Hitler lå under for i sin selvforhudelse.

Den nuværende form for pengeøkonomisk vækst er, kan ikke være andet end og bygger på "vækst i gæld", af indre nødvendige grunde, fordi at det at have noget til gode i økonomisk forstand betyder, at andre skylder en det!

G8-landene blev for et par uger siden enige om, at ikke kun EU's men også verdensøkonomien nu er truet af især Grækenlands, Portugals, Irlands, Spaniens og Italiens statsgæld. Godt så, så kom man så langt!

Disse lande, PIIGS-landene, har tabt stort på det indre marked til andre dele inden for unionen og resten af verden. Nogle skal jo skylde andre, hvad de har til gode. Disse landes stater har frasagt sig muligheden for at generere penge internt i landet, for at devaluere statens gæld egenhændigt, og for at føre selvstændig budgetpolitik. De har opgivet deres nationale møntenhed.

IMF, EU's økonomisk stærke nationer, kommissionen og hele den finansielle sektor kræver nu af PIIGS-landene, som betingelse for at kunne låne yderligere, sætte sig yderligere i gæld, at de da må privatisere og sælge ud af staternes aktiver, nedlægge de sidste af nationernes muligheder for at dæmme op for det liberale markedes forvaltning og misbrug af landenes aktiver.

Befolkningerne demonstrerer i Grækenland og i Spanien. Markedet har sejret på bekostning af disse lande. Folk er ført bag lyset, men beskrives som om de har orienteret sig uøkonomisk (Det er i markedsfundamentalistisk forstand det samme som gudsbespottelse).

Problemerne er markedets problemer. Pengene etableres som den enes tilgodehavende hos den anden. Den europæiske centralbank låner penge til unionens banker, i øjeblikket for en rente, diskonto, på 1,25 % måske 1,5 %. Bankerne låner videre til virksomheder, individer og stater. I realiteten er Grækenland gået bankerot, men for ikke at udløse det, man kalder en "event" i markedet – en sådan afstedkommer at især tyske, engelske, franske banker må afskrive sine tilgodehavender hos den græske stat, og dermed nedskrive sin formue, der består i pålydende krav på ydelser, der igen figurerer som forudsætningen for at

låne hos den europæiske centralbank – så foreslår Trichet⁶, ECB's direktør, at den liberale sektor, for at kunne få likviditet hos ECB, må gå med til at ændre på tilbagebetalingsbetingelserne i de allerede oprettede lånebeviser til f.eks. Grækenland. På den måde undgår bankerne og ECB at grundlaget, for at skabe likviditet i bankerne med lån til bankerne fra centralbankens side med sikkerhed i deres aktiver, tilgodehavender hos f.eks. Grækenland, ikke bare forsvinder. Man sigter på at gælden vil kunne blive større, hvor aktiverne bliver mere og mere urealistiske. Men da det ikke koster noget at skabe gæld, og sætte likviditet i verden på den måde, og da pengemængden, gælden, i princippet og konkret kan blive lige så stor, som det skal være, ja så intensiverer man gældsspiralen, imens man beskriver PIIGS-landene som uøkonomiske⁷.

Europastatens primære aktører agerer, som om det var PIIGS-landene, der var i krise. Det er dog ikke kun dem, der er i krise⁸. Det er også markedet. Det er selve de økonomiske mekanismer, der performer,

⁶ Hans forslag er, at indehavere af græske statsobligationer skal gå med til at forlænge disse med syv år. ECB er dog bange for, at det kan tolkes som en såkaldt "credit event", der kan udløse massive tab for bankerne, der har forsikret værdipapirerne. Samtidig vil det gøre, at græske statspapiere ikke kan bruges som sikkerhed, når de græske banker låner af ECB, hvilket igen kunne føre til et totalt krak i den græske banksektor.

http://borsen.dk/nyheder/politik/artikel/1/208995/tyskland_laegger_op_til_gaeldsstrid.html

⁷ Selve den måde, som pengene kommer til verden på, er ret ukendt land i de store økonomiske teorier. Der fokuseres meget lidt på det. Monetarismen taler stort set ikke om det, men begrænser sig til påstanden om, at alt drejer sig om at holde pengemængden nogenlunde konstant, for på den måde at lade omsætningen og markedets reelle aktivitet komme til udtryk, hvor keynesianismen fokuserer på statens rolle, som den, der sætter penge i verden. Det er helt utidssvarende betragtninger i forhold til det, vi ser og har set gennem de sidste mange år i forhold til det globale økonomiske pengesystem.

⁸ Citat: "Statsbankerotten truer

Sadler EU ikke om, er det eneste alternativ til statsbankerot, at de gældsramte lande begyndende med Grækenland slet og ret udtræder af euroen.

Euroen har fra starten være en mislykket konstruktion. For at en valutarisk union kan blive en succes, er et tæt økonomisk politisk samarbejde nødvendigt. Men i ØMU'en har der fra starten været et skisma mellem et Syd og udkants-europa- med lav vækst og dårlig konkurrenceevne på den ene side og et Nord- og Centraleuropa med høj vækst og stærk konkurrenceevne på den anden side. EU har ikke formået at udligne disse forskelle gennem en aktiv økonomisk politik (den positive integration). Tværtimod har man forøget de økonomiske skel og ubalancer i en sådan grad, at de svagere lande i dag i stigende grad udkonkurreres af det stærke tyske erhvervsliv.

For de mindre stærke sydeuropæiske økonomier har den stærke euro (ECB er sat i verden med det erklærede formål, at sikre den europæiske valutas købekraft i forhold til udlandet) været en møllesten om halsen, fordi de er blevet forhindret i at nedsætte deres valutas værdi, så den svarer bedre til deres svagere økonomi. Det er derfor, udgangen på gældskrisen kan blive, at de gældsramte lande begyndende med Grækenland forlader euroen og genindfører deres nationale valutaer. Det vil give dem mulighed for gennem omfattende devaluering at nedbringe gælden og fremme deres konkurrenceevne. Men konsekvensen bliver naturligvis en stor krise for euroen og dermed også for EU." Af Arne Herløv Lund i Information. <http://www.information.dk/270385>

autistisk, reelt uforpligtende, men fuldstændigt domineret af sig selv og de "frie borgere" der har ophøjet denne ekstremt selvdestruktive mekanisme med sin indre logik til sit eget altoverskyggende realitetsprincip.

Den officielle debat om EU formår ikke grundlæggende at sætte fokus på selve markedsfundamentalismens iboende nødvendighed. Problemerne beskrives af de kritiske røster, f.eks. Arne Herløv Lund, som om det var muligt at afbøde på markedsfundamentalismens utilsigtede virkninger med mere positiv integration. Jeg er, som det vidst fremgår af denne og så mange andre artikler, af en helt anden overbevisning, selv om jeg vil give ham, at han er mere direkte end så mange andre.

Grænserne for og mulighedsbetingelserne for kontrol med den globale hvide økonomi tør man ikke gentænke på venstrefløjen. Frygten for og italesættelsen af f.eks. Dansk folkeparti, De sande finner og andre højreradikale bevægelser rundt om i EU, bliver brugt som undskyldningen for ikke at kritisere og medtænke de nationale og internationale muligheder for at begrænse markedet, den globale og europæiske markedsfundamentalisme.

Man orienterer sig "som om" de sejrende kræfter, markedsfundamentalisterne, nogen sinde vil gå med til den positive integration, som konsekvens af de problemer, markedet har ført til, dvs. til begrænsninger af deres aktivitet af hensyn til andet end vækst. Det er lige så naivt at tro på, som det ville have været, at tro på at Hitler skulle have ændret syn på Nazismen, som følge af at han stod til at tabe anden verdenskrig.⁹

På samme måde vil markedsfundamentalisterne hellere brænde jorden af, fordømme verden, som ikke god nok til markedet, end de vil se markedet som problemet og acceptere dets indskrænkning.

De gode har altid været tilbøjelige til at fordømme verden, der hvor de har stået på afgrundens rand på vej til at gå under for deres egen selv-negerende adfærd. De har aldrig tænkt på, at det var dem, der var noget galt med. I stedet har de som sidste gerning fordømt verden som

⁹ I stedet for at ændre syn på sin ideologi, sit projekt, så giftede han sig med Eva Braun, for at symbolisere sin skilsmisse fra det tyske folk. Han mente at folket havde afsløret sig som værende uværdigt for ham.

alt for ond og uduelig i forhold til deres eget storslåede projekt og den godhed, som de så for sig og som de identificerede sig med. Overladt til deres egen iboende kognitive nødvendighed, sin egen realitet, har de hevet ufattelige mængder af liv med sig i døden.

Alt hvad vi således ser – fra EU, IMF, Verdensbanken, politikere, økonomer, journalister o. a. – er bestræbelser på at redde det, der er blevet problemet. Markedets nødvendighed er blevet ophøjet til selve nødvendigheden, det gode og det sande.

Friheden på markedets betingelser (fundamentalismens indre tvang) er klart nok troens indhold, selve essensen i det ideologiske paradoks. Der står den så for disse fundamentalister, på firmamentet over hele landskabet, opakt, som selve essensmytologiens selvskabte nonsens, klart lysende for deres indre øje, uden hold i andet end deres realitet, selvindlysende åndsformørkelse (paradoks).

Ingen af tidens selviscenesættende og selvudråbte fremtidsprofeter vil nogen sinde stille spørgsmålstegn ved troens indhold. De vil hellere lade verden gå under for deres godhed, end se sig selv som onde.

Det værste, man kan sige i denne verden, er, at man forstår Hitler. Det kunne være fordi, at jo nærmere man kommer afgrunden, des mere rigtigt nægter man at reflektere over sig selv og sit bidrag til bevægelsen ud over kanten.

Europa har fostret et hav af ideologier. Poul Schlütters klogeste bemærkning kom måske der, hvor han sagde, at ”ideologi er noget bras”. Måske var det bare en uovervejet bemærkning, som den der kom, da han på sine ældre dage forsøgte på at overbevise sig om, at han skam interesserede sig for andet end politik: ”jeg interesserer mig for meget andet end politik, f.eks. så interesserer jeg mig også for politik” sagde han, gammel og uskyldig.

Sandheden og det gode kan komme tilfældigt til udtryk, som en slags spil-over-effekt, fra børn, fulde og gamle demente mennesker. Men at tro på, at løsningen – på alle de problemer, der klart nok kommer af markedets indre nødvendighed – vil komme af sig selv, som konsekvens af markedet selv, problemerne, det er både dumt, usmageligt og usympatisk. Det svarer til at sige, at vi ikke vil være med til at forhindre

dre problemerne, netop fordi de nok skal føre til deres egen løsning, spil over effekt, i form af en anden positiv politik!

En sådan dumhed kan ikke undskyldes på samme måde som Poul Schlütter kan undskyldes for sin sidste fortalelse. Løgnene fra hans tid som statsminister står således tilbage som symbol på også vor nutids skyld, selvvalgte og selvforskyldte umyndighed, der breder sig højt og flot under højtidelige forsikringer om at ville Europastaten, oplysningsprojekt, modernistisk, dumt og hamrende ideologisk.

Dette smukke portræt af mig selv vil jeg gerne sammenligne med Hitlers neden under. Således kan vi alle prøve om vi kan vinde lidt af det stores aura, med hjælp fra den moderne teknik. På billedet sidder jeg på en udtjent stol på toppen af en bunke ubrændte lersten fra et hus opført i 1860 eller 1864, og som jeg netop har ryddet her i år 2002.

Påstanden om, at Hitler ikke nåede at blive en stor kunstner, står i kontrast til virkeligheden:

Hamburg 1945. Hitler forstod som ingen anden at inddrage hele verden i sin performance. Så berømt bliver jeg nok aldrig. Ingen skal komme og påstå, at jeg lider af urealistisk storhedsvanvid.

Mvh. Steen Odense d.11/6 2011